

paa en Hindring, man ikke havde mødt tidligere, i alt Fald ikke i den Skikkelse. Det var den økonomiske Politik, som i de paagældende Lande allerede var hævdunden, men som nu efter Krigen blev udviklet yderligere og ikke just harmonerede særlig godt med vor egne aabne Dørs Politik, men som rent ud sagt med alle Midler søgte at fremme den hjemlige Produktion, baade industriel og agrarisk, og holde Konkurrencen udefra ude.

Vor Smørekspport til de Forenede Stater er karakteristisk herfor. Da vi begyndte at indarbejde denne, var Tolden paa Smør i Staterne $2\frac{1}{2}$ Cent pr. pound, efter den nuværende Kurs ca. 28 Ø. pr. kg, altsaa ganske vist en antagelig, men ingenlunde en uoverkommelig Told, naar Hensyn tages til de amerikanske Prisforhold. Vi gik med store Forventninger ind i denne Handel med et Land, hvorfra vi selv købte saa enorme Varemængder, men Glæden blev rigtignok kort, thi neppe havde denne Smørimport gjort sig gældende, før de amerikanske Farmere mobiliserede deres politiske Indflydelse, og skønt vor Smørimport kun udgjorde en latterlig ringe Brøkdel af Staternes samlede Smørforbrug, blev Resultatet, at Tolden paa Smør ved den midlertidige Toldlov af 27. Maj 1921 blev sat op fra de nævnte 28 Ø. til 66 Ø. pr. kg for endelig ved den i September i Aar gennemførte permanente Toldlov yderligere at blive forhøjet til ca. 88 Ø. pr. kg.

Virkningerne heraf udeblev ikke. I de første 5 Maaneder af 1921, altsaa i Tiden forud for Toldforhøjelsen, blev der udført næsten 4 Mill. kg dansk Smør til de Forenede Stater. I samme Tidsrum i Aar er der solgt 12 600 kg. Vi var slaæet ud.

Samtidig med, at Staterne saaledes satte deres Skilt op med „Adgang forbudt“, havde vi for Aaret 1920 en Merindførsel fra de Forenede Stater paa 663 Mill. Kr., hvoraf en væsentlig Part just var Raastoffer til vort Landbrug. Vi havde intet Skilt at stille op til Gengæld, eller rettere vi havde et, hvorpaa der med usynlig Skrift og dog særdeles klart staaer at læse over den danske Himmel: Kom blot indenfor, vi er rare Mennesker.

Paa noget lignende Maade gik det i Svejts. Ogsaa her var der gode og naturlige Chancer for Salg af dansk Smør. Vi gjorde et Arbejde for at komme ind der, men saa snart vi var der, frabad Svejts' Landmænd sig Konkurrencen; ved Hjælp af det bestaaende Import-Monopol i Svejts begrænsede man Importen efter Behag, og i Sommeren 1921 blev tilmed Indførsels-

tolden forhøjet fra 7 til 20 Francs pr. 100 kg., efter den nuværende Kurs fra 7 Øre til 20 Øre pr. kg. Medens Danmark den første Halvdel af 1921 kunde sende omtrent 4 Mill. kg Smør til Svejts, kunde vi under Trykket af disse Forholdsregler i den første Halvdel af indeværende Aar kun afsætte 2,9 Mill. kg dernede.

Ganske særlige Forhaabninger havde man i Mellemtiden sat til det franske Marked, hvor der var megen Interesse for dansk Smør, og hvor Afsætningen faktisk ogsaa gik godt. Efterhaanden som vor Eksport til andre Lande blev hemmet, blev det franske Marked af stadig større Betydning for os. I 1921 solgte vi gennemsnitlig hver Maaned omtrent 400 000 kg Smør til Frankrig og i de første 3 Maaneder af indeværende Aar var vi naaet op til et gennemsnitligt maanedligt Salg af 1 200 000 kg. Men saa havde ulykkeligvis ogsaa Frankrig eller rettere den franske Agrar-Nationalisme faaet nok, og fra 6. April i Aar blev Smørtolden i Frankrig forhøjet fra 20 Francs til 50 Francs pr. 100 kg. Endnu holder vi ganske vist det franske Marked, men Toldforhøjelsen har bragt vor Smørekspport ned til under Halvdelen, og selvfølgelig mærkes her som overalt ellers Toldforhøjelserne samtidig paa de Priser, der opnaaes.

Disse Eksempler er typiske. Samtidig kan de suppleres med en sideløbende Række af Eksempler fra vore øvrige Landbrugs-eksportvarer, jeg nævner her navnlig vor Kreatureksport. Importforbud med den ene eller den anden Begrundelse, sommetider med slet ingen, har været det Svar, man rundt om gav vor Eksport, naar den blev for nærgaaende, med andre Ord, naar den blev saa betydelig, at den kunde forrente sig for os og give Indtægt til vort Landbrug, til vore Eksportører. Jeg skal ganske kort fremstille Forholdene for Kreaturhandlens Vedkommende.

Norge udstedte i 1920 et Forbud mod Indførsel af usaltet Kød og Flæsk samt usmeltet Talg, medens der allerede forud eksisterede Importforbud overfor levende Dyr. Begrundelsen var ganske vist overvejende af hygiejnisk Art, men netop Forholdene i disse Dage viser, hvor kærkommen en saadan Begrundelse kan være, og hvor nødvendig man siden giver Slip paa den. Først i August i Aar er Indførselen af friskslagtet Kød blevet tilladt, men vel at mærke i begrænset Maalestok, nemlig kun fra den Del af Jylland, der ligger Nord for Limfjorden. Jeg skal i Forbigaaende bemærke, at Norge har lukket helt op overfor Sverige. I Sverige blev Indførsel af Kød fra Danmark